

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyně Mgr. Lucíí Trejbalovou ve věci

žalobkyně: X
bytem X
zastoupená advokátem JUDr. Martinem Hanke
sídlem Rumjancevova 696/3, Liberec 1

proti

žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**
sídlem U Jezu 642/2a, Liberec 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 9. 2024, č. j. OSH 30/24-2/67.1/24008/Rg
KULK 70651/2024

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobkyně se domáhá přezkumu shora označeného rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl její odvolání a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Nový Bor ze dne 14. 12. 2023 č. j. MUNO 58483/2023.
2. Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobkyně shledána vinnou, že se dopustila
 - z nedbalosti přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 8 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), tím, že dne 10. 3. 2023 kolem 15:20 h. v obci Nový Bor, ul. X ve směru ke křižovatce s ul. Žižkova u čp. X při řízení svého vozidla x po vedlejší pozemní komunikaci nerespektovala svislou dopravní značku P4 „Dej přednost v jízdě!“, když vjela do křižovatky a nedala přednost v jízdě vozidlu Škoda Fabia přijíždějícímu po hlavní pozemní komunikaci z levé strany po hlavní komunikaci ul. Žižkova a v křižovatce tak došlo ke střetu pravé zadní části vozidla Škoda Fabia s přední částí vozidla X, a tímto jednáním porušila § 22 odst. 1 uvedeného zákona, když při dopravní nehodě došlo k poškození obou vozidel;
 - a dále z nedbalosti přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu tím, že v uvedený den, čas a na uvedeném místě v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písm. a) až j) porušila povinnosti stanovené v hlavě II tohoto zákona [§4 písm. a) a b)] tím, že jako řidička uvedeného vozidla svým jednáním ohrozila především majetek jiných osob i svůj vlastní a neřídila se pravidly provozu na pozemních komunikacích upravenými tímto zákonem.
3. Za přestupky jí byla uložena pokuta ve výši 2 500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.
4. Správní orgán I. stupně neměl pochybnosti o tom, že žalobkyně při řízení svého vozidla X vjela do křižovatky, kdy nedala přednost v jízdě po hlavní pozemní komunikaci jedoucímu vozidlu X. Toto měl správní orgán I. stupně za prokázané oznámením přestupku i protokolem o nehodě v silničním provozu. Místo dopravní nehody ve směru jízdy a v protisměru jízdy obou vozidel, pohled na obě vozidla i jejich poškození prokazuje fotodokumentace pořízená Policií ČR. Správní orgán I. stupně se věnoval hodnocení svědeckých výpovědí, konstatoval, že verzi žalobkyně podpořila svědkyně X, která rovněž uvedla, že žalobkyně stála s autem na křižovatce, dávala přednost a zničehonic tam jel řidič druhého vozidla, který nejel po své ose, ale blízko křižovatce a škrtl vozidlo žalobkyně. Naopak svědecké výpovědi druhého řidiče X odpovídá výpověď jeho syna X. Oba shodně uvedli, že z vedlejší komunikace přijíždělo vozidlo žalobkyně a když se přiblížili ke křižovatce, řidička pokračovala v jízdě a narazila do jeho zadní části vozidla z boku, když už křižovatkou projeli. Jejich verzi potvrdila svědkyně X, která viděla náraz z boku a to, že žalobkyně nedala přednost v jízdě, a uvedla, že vozidlo X bylo za hranicí křižovatky, jinak by do druhého vozidla nenarazilo. Tuto svědeckou výpověď hodnotil správní orgán I. stupně jako rozhodující, neboť se jednalo o jediného nezaújatého svědka bez vztahu k účastníkům nehody. Dodal, že pokud by došlo ke střetu vozidel způsobem, který popisovala žalobkyně a svědkyně X, došlo by k poškození pravé přední části vozidla X, nikoliv k poškození zadní části.

5. V napadeném rozhodnutí se žalovaný s hodnocením celé věci ze strany správního orgánu I. stupně ztotožnil. Argumenty žalobkyně podle žalovaného nevyvracejí zjištěné skutečnosti a nemohou přinést změnu zjištění o vině žalobkyně. Z výpovědi jediného nestranného svědka dopravní nehody paní X vyplývá, že žalobkyně vjela do křižovatky a nedala přednost v jízdě po hlavní komunikaci jedoucímu vozidlu Škoda Fabia, přičemž nebylo zjištěno, že by svědkyně měla v úmyslu některému z účastníků dopravní nehody uškodit. Skutečnost, že vozidlo žalobkyně je zakresleno v původním postavení po dopravní nehodě mimo prostor křižovatky, je dána tím, že žalobkyně po střetu vozidel v prostoru křižovatky sešlápla spojkový pedál a vozidlo se jak nárazem, tak v důsledku spádu vozovky posunulo zpět, kde vozidlo žalobkyně v tomto postavení zakresleném policií zastavila. Pokud by žalobkyně v době střetu stála a její vozidlo by nebylo v pohybu dopředu, tak by došlo ke střetu již přední částí vozidla Škoda Fabia s přední částí vozidla X. Že by měl druhý řidič při řízení vozidla v době nehody telefonovat, nebylo prokázáno. Z pořízené fotodokumentace poškození vozidel je zřejmé, že poškození obou vozidel i výškově koresponduje, vozidlo X bylo poškozeno ve spodní pravé části předního nárazníku vpravo, dále na tomto nárazníku vpravo nahoře pod světlometem i na tomto světlometu, kde jsou patrné červené otěry. Poškození výškově koresponduje s poškozením vozidla X, kde na límci blatníku je také červený otěr stejně jako na klice pravých zadních dveří.

II. Žaloba

6. Žalobkyně nesouhlasila se skutkovou a právní kvalifikací svého jednání. Z výpovědi svědků je zřejmé, že v době nehody stála na místě, jak bylo popsáno a zakresleno všemi svědky, poškozeným a žalobkyní, a bylo pod úrovní křižovatky. Postavení vozidla bylo zakresleno policií a je ve správním spisu. Z postavení a poškození vozidel je zřejmé, že žalobkyně neporušila žádnou svou povinnost vyplývající ze zákona o silničním provozu. Stála se svým vozidlem pod úrovní křižovatky, nezasahovala do protínající silnice, tudíž nemohla porušit povinnost dát přednost v jízdě. Byl to naopak řidič vozidla X, který vjel svým vozidlem mimo úroveň silnice na silnici, na které stála se svým vozidlem žalobkyně. V době nehody se řidič vozidla X nevěnoval řízení, resp. telefonoval, což uvedla opakovaně žalobkyně i svědkyně X. Pohledem na situační plánec vyhotovený policií a na situační plány zakreslené svědky, žalobkyní a poškozeným lze za pomoci přiloženého pravítka zjistit, že žalobkyně do cesty řidiči vozidla X nevjela, její vozidlo nestálo za úrovní křižovatky.
7. Je třeba se zabývat samotným poškozením vozidla X, které průběhu nehody, jak byla popsána, neodpovídá. Ze spisového materiálu není zřejmé výškové zaměření poškození a laickým pohledem lze zjistit, že se jedná o jinou výšku poškození na vozidle X a vozidle X. Je možné, že X měla poškození již před nehodou.
8. Uvedl-li žalovaný, že je s pravděpodobností hraničící s jistotou zakreslení vozidla žalobkyně po nehodě dáno tím, že po střetu obou vozidel v prostoru křižovatky sešlápla spojkový pedál a vozidlo se jak nárazem, tak v důsledku spádu vozovky posunulo zpět, jedná se o chybnou domněnku žalovaného. Vozidlo žalobkyně je vybaveno automatickou převodovkou, nemá spojkový pedál. Pokud by žalobkyně sjela níže z křižovatky, což se nestalo, musela by přepnout automatickou převodovku na couvání vědomým jednáním. To nebylo prokázáno, vozidlo zůstalo stát na místě. Z provedeného dokazování tedy

vyplývá, že žalobkyně se svým vozidlem stála v době nárazu pod úrovní křižovatky, naopak řidič vozidla X se vychýlil z hlavní silnice pod úroveň křižovatky.

9. Z uvedených důvodů žalobkyně navrhovala, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení a žalobkyni proti žalovanému přiznal náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

10. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Bez dalšího vyjádření k žalobním námitkám navrhoval, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

11. Žaloba byla podána včas, oprávněnou osobou, krajský soud přistoupil k přezkumu napadeného rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, v řízení dle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s. ř. s.), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů, vycházel přitom ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu, v souladu s § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s., s limity týkajícími se správního trestání (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/20163-16, publ. ve Sb. NSS 3528/2017, rozsudky NSS dostupné na www.nssoud.cz).
12. K projednání žaloby nařídil soud jednání. Při něm žalobkyně i žalovaný setrvali na svých stanoviscích. Podle žalobkyně vycházel žalovaný z nesprávné premisy, že její vozidlo se posunulo v důsledku sešlápnutí spojky, její vozidlo má ovšem automatickou převodovku. Zopakovala, že situace na křižovatce je nepřehledná, ovšem pro vozidlo jedoucí po hlavní silnici. Druhý řidič se nevěnoval řízení, telefonoval. Dále poukázala na to, že výpověď tohoto řidiče byla rozporuplná. Podle plánu vyhotoveného policií stálo její vozidlo mimo křižovatku, což také potvrdili všichni svědci. Podle žalovaného byly správními orgány náležitě vypořádány všechny námitky žalobkyně. Podstatná byla zejména svědecká výpověď svědkyně X, která byla nezaujatá a vypověděla, že žalobkyně vjela s vozidlem do křižovatky. Tomu pak odpovídá poškození vozidel. Správní orgány vycházely z vyjádření policie, podle které poškození vozidel odpovídá průběhu nehody, jak byla popsána.
13. Podstata žalobní argumentace směřuje do hodnocení důkazů a učinění skutkových zjištění.
14. Správní řízení, ve kterém jsou přestupky podle zákona o silničním provozu projednávány, ovládá zásada volného hodnocení důkazů zakotvená v § 50 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. Podle ní není správní orgán vázán žádnými formálními pravidly, jež by stanovily, jaká je důkazní síla jednotlivých důkazních prostředků, není-li zákonem stanovena závaznost některého z podkladů. To však neznamená, že by závěry správního orgánu o skutkové stránce věci mohly být výsledkem libovůle.

15. Skutkové závěry správních orgánů musí vyplynout z racionálního myšlenkového procesu odpovídajícímu požadavkům formální logiky, v jehož rámci bude důkladně posouzen každý z provedených důkazů jednotlivě a zároveň budou veškeré důkazy posouzeny v jejich vzájemné souvislosti. Tyto úvahy ohledně hodnocení provedených důkazů musí být v rozhodnutí správních orgánů přezkoumatelným způsobem vyjádřeny a podléhají přezkumu správních soudů. Vyskytnou-li se mezi jednotlivými důkazy rozpory, je správní orgán v takové situaci povinen důkazní postup řádně popsat a logicky i věcně přesvědčivě odůvodnit, jakým způsobem se s těmito rozpory vypořádal a z jakých důvodů uvěřil jedné ze vzájemně protichůdných skutkových verzí (srov. rozsudek NSS ze dne 25. 7. 2006, č. j. 6 As 47/2005-84). Současně platí, že pokud nelze jednoznačně určit, která z variant skutkového stavu vyplývající z provedených důkazů odpovídá skutečnosti, je třeba při zachování zásady *in dubio pro reo* zvolit variantu pro obviněného z přestupku nejpriznivější.
16. Zároveň soud připomíná, že rozsah a podrobnost soudního přezkumu napadeného rozhodnutí ovlivňuje kvalita podané žaloby. Správní soudnictví je založeno na zásadě dispoziční, tudíž soud, až na výjimku vad, k nimž musí přihlídnout z úřední povinnosti, přezkoumává pouze ty otázky, s jejichž vypořádáním ze strany správních orgánů žalobce nesouhlasí a předestře je pozornosti soudu prostřednictvím konkrétně formulovaného žalobního bodu. (srov. rozsudek NSS ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004-54).
17. V nynějším případě žalobkyně trvala na skutkové verzi, kterou zastávala v přestupkovém řízení. Ta je podle žalobkyně podpořena obsahem správního spisu, včetně svědeckých výpovědí a nákrešů postavení vozidla žalobkyně po nehodě. S námitkami žalobkyně se soud nemohl ztotožnit, naopak dospěl k závěru, že správní orgány ve svých rozhodnutích, na něž je třeba nahlížet jako na jeden celek (srov. např. rozsudky NSS ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-53; ze dne 28. 12. 2007, č. j. 4 As 48/2007-80; či ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013-25), dospěly ke správným a logickým závěrům, jež mají oporu v provedeném dokazování.
18. Zejména správní orgán I. stupně podrobně hodnotil svědecké výpovědi, a to rovněž ve světle dalších provedených důkazů. S jeho hodnocením soud souhlasí. Skutkovou verzi žalobkyně, tedy že žalobkyně zastavila s vozidlem na vedlejší komunikaci, dávala přednost a náhle přijel zleva řidič vozidla X, který vjel mimo směr jízdy, nevěnoval se řízení, telefonoval, podporuje prakticky shodná výpověď její spolujezdkyně X. Verzi žalobkyně dále odpovídají svědecké výpovědi otce žalobkyně X a dědečka X. Oba svědci však nebyli střetu vozidel přítomni, o průběhu celé události se dozvěděli přímo od žalobkyně, která jim po nehodě telefonovala. To je třeba vzít při vážení těchto důkazů v potaz. Svědek X, řidič poškozeného vozidla X, naopak vypověděl, že z vedlejší komunikace přijíždělo vozidlo žalobkyně a když se s vozidlem přiblížil po X ulici ke křižovatce, žalobkyně pokračovala v jízdě a narazila do zadní části jeho vozidla z boku, když už křižovatkou projeli. Ve snaze vyhnout se jejímu vozidlu najel se svým vozidlem do levé části vozovky. Popřel, že by při jízdě telefonoval. Tuto skutkovou verzi střetu vozidel podpořil svou svědeckou výpovědí jeho syn X, který s ním jel jako spolujezdec na zadním levém sedadle. Oba rovněž shodně vypověděli, že průběh nehody viděla svědkyně, která projížděla v protisměru jízdy vozidla X, po nehodě na místě zastavila a nabídla se, že střet vozidel viděla a může vše dosvědčit. Skutkovou verzi X následně svědkyně X potvrdila. Vypověděla, že jela po hlavní silnici v protisměru jízdy vozidla X, viděla náraz z boku, kdy žalobkyně se svým vozidlem nedala přednost v jízdě. Nabídla se

na místě nehody, že to dosvědčí, neboť na vině byla žalobkyně. Rovněž uvedla, že vozidlo žalobkyně bylo za hranicí křižovatky, jinak by do druhého vozidla nenarazilo. Byla skoro u střetu a nic jí ve výhledu nevadilo. Potvrdila, že vozidlo žalobkyně narazilo předkem do zadní části pravé strany druhého vozidla.

19. Soud považuje za logické, jestliže právě tuto svědeckou výpověď vyhodnotily správní orgány jako stěžejní. Jednalo se skutečně o jediného svědka, který neměl k dopravní nehodě ani jejím účastníkům žádný vztah, její výpověď se tedy jeví jako nezájatá a objektivní. Svědkyně sama, na rozdíl od rodinných příslušníků žalobkyně, viděla střet obou vozidel a jejich postavení, uvedla přitom, že byla blízko místa nehody a nic jí ve výhledu nebránilo. Neprokázalo se, že by svědkyně měla nějaký zájem svědčit ve prospěch řidiče poškozeného vozidla X X. V žádném případě tedy nelze přisvědčit argumentu žalobkyně, že z výpovědi svědků vyplývá, že vozidlo žalobkyně bylo v okamžiku střetu vozidel pod úrovní křižovatky. Rovněž nebylo svědecky prokázáno, že by se řidič vozidla X nevěnoval řízení a vyjel z osy jízdy vozidla směrem k vozidlu žalobkyně. Nic takového X a X neuvědli, věrohodnost jejich tvrzení je podpořena výpovědí svědkyně X, kterou, jak již soud uvedl, je možné hodnotit jako stěžejní.
20. Pokud jde o postavení vozidel v situačním plánu vyhotoveném žalobkyní, kde je vozidlo X zakresleno pod úrovní křižovatky, nejedná se o jeho zákres v době střetu vozidel, ale až po nehodě. To je zřejmé z postavení vozidla X, které žalobkyně zakreslila v místě nikoli střetu, ale jeho odstavení při okraji až po nehodě. Shodně lze hodnotit situační plán vyhotovený svědkyní X. Obdobně lze uvést k situačnímu plánu, do něhož postavení vozidel zakreslil svědek X. Rovněž ten nezakreslil přesné postavení vozidel v době střetu, ale směr jejich jízdy. Z těchto listinných důkazů, které svým obsahem odpovídají tomu, co svědci k věci uvedli, nelze mít za prokázané, že by vozidlo žalobkyně v okamžiku střetu zastavilo ještě před hranicí křižovatky stále na vedlejší komunikaci a do křižovatky nevjelo, jak žalobkyně tvrdí. Stejně je třeba nahlížet na situační plán vyhotovený svědkyní X. Jde o zakreslení postavení vozidla svědkyně vůči vozidlu žalobkyně a vozidlu X. Ani z tohoto plánu, kde je zakresleno vozidlo žalobkyně před hranicí křižovatky, nelze mít za prokázané přesné místo, na kterém se při střetu s druhým vozidlem nacházelo. I v tomto případě jde o zakreslení směru jízdy vozidel, vozidlo X se totiž již nachází za křižovatkou dále ve směru po hlavní komunikaci, kde bylo řidičem Z. při okraji vozovky na pravé straně odstaveno. Jde-li o situační plány, v nichž postavení vozidel a směr jejich jízdy zaznamenali svědci X a X, nebylo pochybením, pokud tyto důkazy nebyly vyhodnoceny ve prospěch skutkové verze uváděné žalobkyní, opět jde o zakreslení směru jízdy vozidel. Především je však třeba vzít v potaz, že oba svědci střet vozidel neviděli, o průběhu nehody se dozvěděli od žalobkyně, se kterou jsou v příbuzenském vztahu a která jim s prosbou o pomoc bezprostředně telefonovala, tudíž jejich líčení celé události a zakreslení vozidel nelze hodnotit jako nestranné a objektivní.
21. Soud rovněž přijal hodnocení situačního plánu policie. Na něm je sice vozidlo žalobkyně zakresleno pravým nárazníkem v podstatě na hranici křižovatky vedlejší ulici Komenského s hlavní komunikací Žižkova, ovšem jako logické se jeví vysvětlení, že vlivem střetu vozidel bylo vozidlo posunuto a v tomto postavení bylo zastaveno a zakresleno. Žalobkyni lze přisvědčit, že argument o sešlápnutí spojkového pedálu nemá ve spisovém materiálu podporu. Nicméně tento chybný dílčí závěr žalovaného na hodnocení celé věci nemůže nic změnit. Za podstatné soud považuje především hodnocení

svědeckých výpovědí a situačního plánu ve spojení s fotodokumentací zachycující poškození obou vozidel.

22. Za stěžejní považuje soud právě argument, že pokud by žalobkyně v době střetu s vozidlem stála a vozidlo nebylo v pohybu dopředu, došlo by ke střetu již s přední částí vozidla X s přední částí vozidla X. Vůči tomuto závěru žalobkyně žádné relevantní námitky neuplatnila a uchýlila se jen k obecnému tvrzení, že poškození vozidel průběhu nehody neodpovídá. Soud má hodnocení správních orgánů za logické a správné. Jestliže by žalobkyně dala přednost v jízdě při vyjetí z vedlejší komunikace do křižovatky a se svým vozidlem před hranicí křižovatky stála a do jejího vozidla by narazilo náhle zleva příjíždějící vozidlo X, není zřejmé, jak by mohlo dojít k poškození pravého předního nárazníku a světla vozidla žalobkyně a zadní části pravého boku druhého vozidla X. V takovém případě by logicky mělo dojít k poškození již přední části vozidla X. Skutečnost, že ve spise nebylo zaznamenáno přesné výškové zaměření poškození obou vozidel, není nedostatkem, v němž by bylo možné shledat zásadní deficit. Poškození obou vozidel bylo zachyceno na fotodokumentaci, o poškození pravé zadní strany vozidla Škoda Fabia v důsledku střetu s vozidlem žalobkyně nevznikly na místě pochybnosti. I laickým pohledem poškození pravého zadního nárazníku, pravého zadního blatníku s přesahem na pravé zadní dveře vozidla Škoda Fabia odpovídá střetu s přední pravou částí vozidla Mazda, žalovaný příhodně argumentoval červenými otěry patrnými na obou vozidlech.

V. Závěr a náklady řízení

23. Na základě shora uvedené argumentace soud žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
24. Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
25. V souzeném případě měl úspěch žalovaný správní orgán, ten náhradu nákladů řízení nepožadoval, ostatně mu ani žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu

a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 30. ledna 2025

Mgr. Lucie Trejbalová
samosoudkyně